

Forhammer. Og her stod han siden Dag ud og Dag ind, indtil han blev en gammel Mand.

Han ældedes tidlig. Skallen blev blank, og Skægget falmede, før han naaede de halvhundrede. Menneskefjendsk som en Bindehund var han bleven, og naar han havde taget for mange Snapse til Maden, slog han om sig med haanske og storagtige Ord, saa Folk lo af ham bag hans Ryg.

Ogsaa Ane-Mette begyndte nu at lakke tilaars; men skønt hun bestandig havde levet som med et Tordenvejr hængende over Huset, var hun ikke bleven kuert. Den lille rørige Kone med de milde Øjne og det taalssomme Sind var nu ogsaa den, der kendte Søren bedst og vidste, hvor meget godt og kærligt der gemte sig bag hans mørke Væsen. Men heller ikke hun havde nogensinde faaet at vide, hvad der førte ham til Købstaden hin bedrøvelige Dag, da han fik alle Gadens Dreng efter sig og kom i Kasjotten.

De fleste af Børnene voksede sig store og kønne efter deres Far. De var ogsaa flinke til at lære og bragte gode Vidnesbyrd hjem fra Skolen. Den ældste af Sønnerne blev efter sin Konfirmation sat i Urmagerlære, og allerede i sit tredje Læreaar belønnedes han med Haandværkerforeningens Præmie ved en Lærlingeprove. Søren modtog ham ved Hjemkomsten med de Ord:

„Naa æ do dær! Det æ da godt, te do it' ligefrem gør mig Skam.“

Ogsaa Sønnen Jørgen, Seminaristen, der ellers var den mindst begavede af Børnene, viste god Fremgang. Og